

01

คดีฆ่าตัวตายลึกลับ

หลังจากเย่เฟยเฟยเสร็จสิ้นภารกิจในเที่ยวบินรอบคำ ก็เรียกแท็กซี่จากสนามบินตรงไปยังอะพาร์ตเมนต์ของเซี่ยหลิงอว้นทันที

การบินแทนคราวนี้ทำให้เธอมีเวลาหยุดพักผ่อนสองวัน เธอกับเซี่ยหลิงอว้นน่าจะจะไปเที่ยวด้วยกัน จะได้ถือโอกาสขอข่าวกันด้วย... หลังจากพ่อแม่ของเย่เฟยเฟยเกษียณจากงาน ก็ออกเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศตลอดเวลา เพื่อไม่ให้ต้องกินบะหมี่ด้วยทุกวัน ช่วงนี้เย่เฟยเฟยจึงไปพักที่บ้านเซี่ยหลิงอว้น

พอถึงอะพาร์ตเมนต์ก็ปาเข้าไปแปดโมงเช้ากว่าแล้ว เซี่ยหลิงอว้นน่าจะยังไม่ตื่นเพราะทำงานโหด รุ่ง เย่เฟยเฟยจึงล้วงกุญแจสำรองออกมาไขประตู ลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์

ลิฟต์จอยอยู่ที่ชั้นหนึ่งพอดี เย่เฟยเฟยก้าวเข้าไปข้างใน และส่งข้อความบอกเซี่ยหลิงอว้นในไลน์ตามมารยาทว่าตัวเองมาแล้ว

เธอส่งข้อความเสร็จ ลิฟต์ก็หยุดจอด จึงลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กเดินออกไป ตอนเดินผ่านลิฟต์ตัวข้างๆ ที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิด

เย่เพยเพยเหลือบมองโดยไม่ตั้งใจ และเห็นว่ามีคนยืนอยู่ในนั้นหลายคน ผู้หญิงคนหนึ่งโคนล้อมอยู่ตรงกลาง ซึ่งก็คือเซียหลิงอวีน

เย่เพยเพยชะงักฝีเท้า ยังไม่ทันได้มองให้ดีๆ ประตุก็ปิดเสียก่อน ลิฟต์เคลื่อนตัวลงชั้นล่าง เธอเอียงหัวครุ่นคิด ไม่แน่ใจว่าเมื่อครูนี้นั่นตัวเอง คาผาคหรือเปล่า

เมื่อเดินไปถึงหน้าประตูห้องเซียหลิงอวีน เย่เพยเพยก็ล้วงกุญแจ ออกมาเตรียมไข กลับพบว่าประตูห้องแคงบไว้เฉยๆ และเปิดแอ็คเข้าไป ตามแรงผลักของเธอ ข้างในยังเปิดไฟสว่างโร่ ลองเงยหูฟังก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร

เปิดประตูทิ้งไว้ตั้งแต่เช้าตรู่แบบนี้ นี่ไม่ใช่นิสัยของเซียหลิงอวีน ถึงเย่เพยเพยจะเป็นคนไม่ค่อยยี่หระอะไรมากนัก แต่พื้นฐานครอบครัวกับลักษณะงานก็ช่วยเหลือหลอมให้เธอมีความระแวงระวังตัวสูง เธอตะโกนเรียกเซียหลิงอวีนจากหน้าประตูหลายครั้ง พอไม่ได้ยินเสียงตอบกลับก็ปล่อยมือจากกระเป๋าคืนทาง แล้วผลักประตูเปิดกว้างจนสุดบาน เพื่อมีปัญหาจะได้เห็นหน้าซะดก

หลังจากเตรียมทางหนีทีไล่เรียบร้อยแล้ว เย่เพยเพยก็ถือเครื่องชอร์ตไฟฟ้าขนาดเล็กสำหรับป้องกันพวกบ้ากามที่พกดึดตัวเป็นประจำเดินเข้าไปข้างใน

ในห้องรับแขกรกละอะไปหมด ของประดับตกแต่งชิ้นเล็กชิ้นน้อย หล่นเกลื่อนพื้น กระຈกโตะกาแฟเขยื้อนจากตำแหน่งเดิม หน้าจอโทรทัศน์แอลซีดีแตกร้าวเป็นเส้นใยแมงมุมเล็กๆ คล้ายลูกของแข็งกระแทก

โทรทัศน์เครื่องนี้เซียหลิงอวีนเพิ่งซื้อได้ไม่นาน งานนี้คงต้องโยนทิ้งเสียแล้ว เย่เพยเพยลอบสังหรณ์ใจว่า คนที่ทุบมันต้องโดนกำจัดทิ้งไปแล้วแน่นอน

พอเห็นสภาพเช่นนั้น คอให้ไม่เดินเข้าไปดูห้องอื่น เย่เพยเพยก็กล้าสรุปว่าเซียหลิงอวีนต้องเกิดเรื่องแน่ๆ พอคิดโยงไปถึงสิ่งที่เห็นในลิฟต์เมื่อครูนี้นี้ เธอก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติทันที และรีบพุ่งออกจากห้อง

ระหว่างวิ่งไปที่ลิฟต์ ก็ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาจกโทร. หากวนหู่

โทรศัพท์ต่อไม่ติด ลิฟต์สองตัวก็ไม่ยอมหยุดจอดที่ชั้นนี้ เย่เพยเพยทำได้เพียงหมุนตัววิ่งไปที่บันไดหนีไฟแทน ยังคิดว่าโทร. คิดก่อนวิ่งไปถึงทางลงบันได พอได้ยินเสียงกวนหู่ เธอก็รีบกรอกเสียงว่า "กวนหวังหู่ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว ตอนนี้ฉัน..."

ลำคอเย็นวาบ ของแข็งๆ จ่ออยู่ตรงนั้น หยดคำพูดต่อไปของเย่เพยเพยทันที

เย่เพยเพยมองไม่เห็นว่ามันคืออะไร แต่เธอเห็นชัดเจนว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าตัวเองคือใคร...ตอนอยู่บนยอดเขาซูกซิปทเซอ เธอเคยเห็นวิธีฆ่าคนอย่างเหี้ยมโหดของผู้ชายคนนี้ด้วยตาตัวเองมาแล้ว ดังนั้นไม่ว่าของที่จ่อคอเธอจะเป็นอะไร แค้ใช้สมองครึ่งเดียวคิดก็คิดออก

อย่างน้อยก็ไม่มีทางสวมสร้อยเพชรให้เธออย่างแน่นอน

เย่เพยเพยไม่พูด อุ๊โกวก็ไม่พูด แค้กล่ร้อยยี่มึนๆ ให้เธอ สีน้หน้าเหมือนจะบอกว่า คุณรู้ดีว่าค่อจากนี้ควรทำอะไร

ใบหน้าที่หล่อเหลายิ่งกว่าคารามีคุณสมบัติมากพอจะทำให้หัวใจสั่นระรัว ประกอบกับร้อยยี่มึนๆ อย่างพอเหมาะนั้น เย่เพยเพยรู้สึกว่าเขาเหมือนปีศาจร้ายที่ก้าวขึ้นมาจากนุมนรก

บุคลิกและรูปลักษณ์ที่ชวนให้ผู้คนหลงเสน่ห์ ขณะเดียวกันก็มีพลังมากพอจะลากคนคำดิ่งลงนรก

"เพยเพย เกิดอะไรขึ้น"

เสียงจากปลายสายดังสติเย่เพยเพยกลับมา เนื่องจากยังอยากให้ตัวเองมีโอกาสได้เห็นพระอาทิตย์ในเช้าวันพรุ่งนี้ เธอจึงกรอกเสียงตอบกวนหู่อย่างไม่ลังเลว่า "ไม่มีอะไร ฉันโทร. ผิดนะ"

"โทร. ผิด..."

เย่เพยเพยไม่รอให้กวนหู่ซักถามก็พูดรวเป็นชุดว่า "ที่จริงฉันตั้งใจโทร. หาแฟนคนปัจจุบัน ใครจะไปรู้ว่าคณกดผิดหาคุณซะงั้น ฉันลืมลบเบอร์โทร. คุณทิ้งนะ โทษที"

"คุณเคี้ยวๆๆ เย่เพยเพย นอกจากผมแล้วในโลกนี้ยังมีผู้ชาย
คนไหนตาบอดคลำรับผู้หญิงโหดๆ อย่างคุณเป็นแฟนด้วยอะ"

"ยังจะใครอีกล่ะ ก็คนนั้น..."

"คงไม่ใช่พี่ผมใช่ไหม"

เย่เพยเพยยังไม่ทันเอ่ยต่อก็รู้สึกเจ็บแปลบตรงคอ ของแข็งๆ นั้น
เพิ่มแรงกดมากขึ้น เธอไม่กล้าถ่วงเวลาอีกต่อไป รีบกดสายทิ้งทันทีเพื่อ
แสดงให้อีกฝ่ายเห็นว่า ตัวเองยอมให้ความร่วมมือด้วยดี จากนั้นโยน
โทรศัพท์มือถือทิ้งไปอีกทาง ชูสองมือขึ้นทำท่าเหมือนยอมแพ้

อุ๊โกวพักหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนหคมือกลับ

พอเห็นว่าในมืออีกฝ่ายเป็นปากกาแดง เย่เพยเพยก็รู้สึกดีใจมาก
ที่ตัวเองไม่ได้คือคิงเล่นไม้แข็งต่อ เธอผนึกคอที่ยังเจ็บแปลบ หัวเราะแหะๆ
ถามว่า "บังเอิญจัง คุณคือคาราคนั้น..."

"อุ๊โกว"

"คุณอุ๊ สวัสดิ์ค่ะ คุณทำคุณคงยุ่งน่าดู ถ้าฉันฉันไม่รบกวนคุณแล้ว
ว่างๆ ค่อยคุยกันใหม่ นะคะ"

เย่เพยเพยพูดจบก็หันหลังเตรียมแผ่น แต่อุ๊โกวเรียกไว้ก่อน "คนสวย
ยินดีจะไปเที่ยวกับฉันหน่อยไหม"

หลังจากลิ่งเลอยู่สามวินาที เย่เพยเพยก็หันไปส่งยิ้มกว้างสดใสให้
ชายหนุ่ม "ฉันปฏิเสธได้เหรอ"

คำตอบของอุ๊โกวคือควงปากกาแดงในมือเป็นวง

เย่เพยเพยรีบคิดหาคำอธิบายทันที "คุณไม่ได้กำจัดฉันทิ้งตั้งแต่
แรก นั่นก็แปลว่าคงไม่ฆ่าฉันใช่ไหม"

อุ๊โกวยังคงควงปากกาแดงเล่นโดยไม่พูดอะไรสักคำ

"เอาเถอะ ถ้าฉันเราเปลี่ยนวิธีพูดดีกว่า คุณเคยช่วยฉันไว้ตอนอยู่
บนยอดเขาซุกซิปทเซอ คังนั้นคุณคงไม่ลงมือฆ่าคนที่ตัวเองเคยช่วยชีวิตไว้
ใช่ไหม"

"นั่นก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของฉัน อีกอย่างอย่าคิดเพื่อเจ้อเข้าข้าง"

ตัวเอง ฉันไม่ได้ช่วยเธอ แต่ช่วยหลิวซิง...หรือจางเยี่ยนโต่ต่างหาก"

"คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าฉันมีเสน่ห์ไม่เท่าคุณเจ้าของร้าน" เย่เฟยเฟย
ทำหน้าตกตะลึง

"อะไรนะ"

"ฉันบอกว่า...ในเมื่อเป็นคำชวนของหนุ่มหล่อทั้งที่ ฉันไม่มีทาง
ปฏิเสธอยู่แล้ว" เย่เฟยเฟยส่งยิ้มหยากยิ้มให้อีกฝ่าย แล้วเอ่ยต่อ "ขอแค่
คุณไม่ฆ่าฉัน"

จู่ปากกาที่หมุนตัวอยู่ในมืออุโกวอย่างบ้าคลั่งพลันหยุดชะงัก เขา
เหลือบมองเย่เฟยเฟย วินาทีต่อมา เย่เฟยเฟยก็รับรู้ได้ถึงจิตสังหารที่แผ่
ออกมาจากตัวชายหนุ่ม เธอตัวสั่นระริกอย่างควบคุมไม่อยู่

"ถ้ายังอยากมีชีวิตรอด อย่าให้ฉันได้ยินคำว่าหนุ่มหล่ออีก"

เย่เฟยเฟยไม่รู้ว่าคำนี้ไปสะกิดต่อมอะไรเขา ทว่าก็ไม่กล้าขัดขึ้น
ได้แค่พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย อุโกวคลี่รอยยิ้มมึนงงมาทันที ยื่นมือมาลูบ
หัวเธออย่างถ้อยวิสาสะ แล้วพูดว่า "เห็นแก่หน้าหลิวซิง ฉันจะให้ภัยเธอ
สักครั้ง"

เมื่อตระหนักได้ถึงความเจ้าอารมณ์ของอีกฝ่าย เย่เฟยเฟยก็ไม่กล้า
พูดจาเหลวไหลอีก ผินใจฉกฉวยนิดๆ เพื่อบอกให้เขารู้ว่าเธอเข้าใจแล้ว

อุโกวหันหลังเดินลงบันไดไปโดยไม่ได้หันมามองเธออีก รวากับ
ไม่กลัวเธอหลบหนีไปสักนิด

เย่เฟยเฟยมองประตูข้างตัวแวบหนึ่ง ขบคิดว่าจะฉวยโอกาสนี้หนี
ไป หรือตะโกนขอความช่วยเหลือ และมีโอกาสได้รับความช่วยเหลือ
มากแค่ไหน ต่อมาเธอก็ล้มเลิกความคิดที่จะขัดขึ้น แล้วพูดว่า "ขออะไร
สักอย่างได้ไหมคะ คุณอู๋"

อุโกวชะงักฝีเท้า เย่เฟยเฟยเอ่ยต่อ "ฉันขอเอากระเป๋าค้นทางของ
ตัวเองไปด้วยได้หรือเปล่า"

ผู้หญิงรักสวยรักงามอย่างเย่เฟยเฟย ค่อยให้โคนปากตัวไปยังสถานที่
ที่ไม่รู้จัก สิ่งแรกที่เธอคิดถึงคือต้องแต่งตัวให้ดีๆ หน่อย ถ้าคิดในแง่บวก

อีกนิด บางทีอาจมีของสักอย่างช่วยให้หลบหนีได้ แต่ถ้าคิดในแง่ลบ อย่างน้อยตอนตายก็อยู่ในสภาพสวยงาม

อุโงโงไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง และเดินลงบันไดต่อไป เย่เฟยเฟย คิดว่าโคนปฏีเสธจึงเดินตามหลังชายหนุ่มไปอย่างว่าง่าย ใครจะรู้ว่าพอเธอเดินออกจากอะพาร์ตเมนต์ก็เห็นรถคันหนึ่งจอดอยู่ไม่ไกล ชายชุดดำคนหนึ่งกำลังยกกระเป๋าเดินทางใบเล็กของเธอโยกใส่ท้ายรถ

เธอกลับมาสควิราเร่งรันที่ หันไปพูดกับอุโงโงเสียงใส่ว่า "ขอบคุณนะ คุณอุโง!"

"คำว่าขอบคุณ ฉันเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก"

"ไม่เป็นไร ค่อยไปคุณคงได้ยินอีกหลายหน"

ขอแค่ไม่ฆ่าเธอ รับรองว่าเธอพูดได้ทุกวันจนกว่าเขาจะเบื่อเลย

สำหรับเย่เฟยเฟย ขอแค่เจรจากันได้ก็แปลว่าสถานการณ์ยังไม่เลวร้ายเท่าไร เธอยอมเป็นตัวประกันอย่างว่าง่าย หวังว่าตำรวจหนุ่มอดีตแฟนของเธอจะไม่โง่ซื่อป้อนจนเกินไป และคาดเดาจากบทสนทนาระหว่างพวกเขาได้ว่า เธอกำลังโดนจีพาคั่วไป

อุโงโงเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง รวากับอ่านความคิดเธอออก แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา แค่เดินไปข้างๆ รถคันนั้น

เย่เฟยเฟยเดินตามหลังเขา คิดว่าสวรรค์คงไม่ปล่อยให้เกิดเรื่องเลวร้ายกับเธอ คุณคิดดูสิว่าในโลกนี้จะไปหาคนที่ยอมให้จับตัวไปง่ายๆ อย่างเธอได้จากที่ไหนอีก

ชายชุดดำเปิดประตูรถแล้วน้ย่างให้เย่เฟยเฟยขึ้นไป เขามีรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน ท่าทางคุ้ยฉันทักลัว แค่มองเฉยๆ ก็รู้ว่าต้องเป็นคนของพวกเขาแก๊งมาเฟียแน่ๆ เย่เฟยเฟยลอบเสียดายเล็กน้อย...ถ้าหนีซะคาชีวิตที่ต้องโดนลักพาตัวไม่พ้น เธอก็อยากให้โจรลักพาตัวเป็นหนุ่มหล่อแบบอุโงโงมากกว่า เพราะหน้าตาโจรลักพาตัวไม่ผ่านก็ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของคนโดนลักพาตัวเช่นกัน

เย่เฟยเฟยลอบโอดครวญในใจ แต่ก็ยอมขึ้นรถตามคำสั่ง เชีย-

หลังอวีนนั่งอยู่แถวหลัง มือเท้าไม่ได้โดนมัด หน้าไม้กับชุดลูกหน้าไม้ก็วางอยู่ข้างตัว แต่เธอกลับไม่ได้แสดงอาการขัดขึ้น พอเห็นเย่เฟยเฟยก็พูดว่า "ถ้าเธอมาช้าอีกสองนาทีก็นี่ไม่ใช่ไรแล้ว"

"ฉันก็เพิ่งรู้สึกเป็นครั้งแรกเหมือนกันว่าการรักษาเวลาไม่ใช่นิสัยที่ดีจริงๆ"

เย่เฟยเฟยทรุดนั่งข้างซ้ายหลังอวีน ประจวบกับคลง ชายชุดดำกับอูโกวแยกย้ายกันนั่งเบาะหน้า เย่เฟยเฟยมองสำรวจรอบตัว ไม่เห็นพรรคพวกคนอื่นๆ ของอูโกว ก็ลดเสียงลงกระซิบถามเย่หลังอวีน

"พวกเขาสักครู่เธอเหอ หรือว่าป้อนยาพิษให้เธอกิน"

เย่หลังอวีนมองเธอ เย่เฟยเฟยบ้วนปากไปที่หน้าไม้แล้วพูดว่า "ไม่มันทำไมเธอถึงไม่ขัดขึ้นล่ะ"

รถเริ่มแล่นออกไป อูโกวที่นั่งอยู่ด้านหลังได้ยินบทสนทนาของพวกเขา เธอ ก็พูดขึ้นมาว่า "การจะทำให้คนคนหนึ่งไม่ขัดขึ้น มันก็ไม่ว่า ต้องใช้กำลังอย่างเคียวหอก"

"เขาบอกว่ารู้ร่องรอยของพ่อฉัน" เย่หลังอวีนอธิบายต่อจากอูโกว "ฉันเลยยอมตกลง"

"ตกลงว่าจะไปไหนกัน"

"ไม่รู้ แต่ไม่ว่าที่ไหน ฉันก็จะไป"

เย่เฟยเฟยเชื่อว่าเย่หลังอวีนพูดจริงทำจริง ถ้ามีคนเอาเรื่องงานหามาข่มขู่จางเยียนโต เชื่อว่าจางเยียนโตก็ต้องทำเช่นนี้เหมือนกัน เพราะเลือดยอมขื่นกว่าน้ำ น่าจะเป็นเพราะแบบนั้นแหละ

รถแล่นสู่ทางหลวงอย่างรวดเร็ว นอกจากกระจกหน้ารถแล้ว กระจกหน้าต่างด้านอื่นๆ ล้วนรูดม่านปิดหมด ตอนแรกเย่เฟยเฟยอดสงสัยไม่ได้ว่า ทำแบบนี้เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาค้นหาเส้นทางหรือเปล่า ใครจะรู้ว่ากลับได้ยินอูโกวถามว่า "เย่เฟยเฟย เธอน่าจะพกพาสปอร์ตติคตัวเป็นประจำใช่ไหม"

"ถ้าฉันบอกว่าไม่ได้พกมา คุณจะโยนฉันลงจากรถหรือเปล่า"

"เธออยากให้โยนเธอลงจากรถที่กำลังวิ่งด้วยความเร็วสูงแบบนี้?"

"จู่ๆ ฉันก็นึกได้ว่าตัวเองพกพาสปอร์ตมาด้วยละ"

"ดีมาก เราจะไปที่สนามบินนานาชาติ หวังว่าการท่องเที่ยวหลังจากนี้จะสนุกดี"

"คิดไม่ถึงว่าเคียวนี้มาตรฐานการลักพาตัวจะสูงขนาดนี้ แอ้มแพ็กเกจเที่ยวเมืองนอกซะด้วย"

เย่เพยเพยรู้สึกตื่นเต้นนิดหน่อย เกาะเบาะที่นั่งถามอุโงวอย่างกระตือรือร้นว่า "ไปฮาวายหรือว่าคูโบ ขอแคได้เที่ยวฟรี ฉันไม่เรื่องมากอยู่แล้ว ไทยหรือเวียดนามก็คินะ ฉันพูดภาษาเวียดนามได้ไม่เลว ภาษาไทยก็พอจะรับมือได้ อยากให้ฉันเป็นไกด์ไหม แฟนเก่าฉันเคยทำงานที่ไทย ฉันคุ้นเคยกับที่นั่นดี..."

เธอพาล่ามอยู่นาน แต่ไม่มีใครสนใจ สุดท้ายก็ซุกคู้ข้อมูลที่มีประโยชน์ไม่ได้เลย จึงถอยกลับไปนั่งที่ตัวเองตามเดิมด้วยความผิดหวัง

"พวกคุณลักพาตัวฉันมาทำไม" เชี่ยหลิงอวินถามอุโงวตรงๆ "คงไม่ได้ใจคืออยากให้เราพ่อลูกเจอหน้ากันหรือมั้ง"

"ฉันไม่ได้ใจดีขนาดนั้นหรอกน่า" อุโงวก้มหน้าหมุนปากกาแกว่งขณะที่ตอบ

"ไม่ว่าพวกคุณจะมีจุดประสงค์อะไร ถ้าคุณเอาเรื่องพ่อมาหลอกฉัน รับรองว่าฉันไม่มีทางปล่อยคุณแน่"

"ฉันไม่คิดว่าเธอจะมีปัญญาฆ่าฉัน"

"คุณจะลองดูก็ได้"

"แล้วจะรอดู"

เย่เพยเพยโบกมือขัดจังหวะการปะทะคารมของทั้งคู่ แล้วพูดว่า "อากาศดีขนาดนี้ ทำไมเราไม่คุยเรื่องดีๆ กันล่ะ คุณอุ้ เห็นแก่ที่พวกเรายอมให้ลักพาตัวดีๆ ช่วยบอกกันสักนิดก็ได้ไหม สักนิดก็ยังคินะ"

ตอนแรกเธอจะพูดไปอย่างนั้น ไม่ได้คาดหวังกับคำตอบ ใครจะรู้ว่าอุโงวกลับยอมตอบเธอโดยดี เขาหยุดควงปากกา แล้วถามยื้มๆ ว่า

"พวกเธอเคยได้ยินเรื่องคุณไสยไหม"

"คุณไสย?" กวนหู่พูดโพล่งใส่เจียงไคที่กำลังพล่ำมั่วเป็นชุด

"นายบอกว่านี่เป็นวิชาคุณไสยของจีน?"

ยังดีที่เทปปิดล้อมของทางตำรวจกันฝูงชนที่กำลังมุ่งดูเหตุการณ์ กับนักข่าวที่ตามมาทำข่าวไว้ด้านนอกที่เกิดเหตุ ไม่อย่างนั้นอาศัยคำพูด ประโยคนี้ของกวนหู่ นักข่าวพวกนั้นคงชอบใจน่าดูที่ได้มีข่าวให้เล่นกัน เต็มที่

เจียงไคปวดหัวกับความห้าวซำของกวนหู่ ขณะที่จะเตือนอีกฝ่าย ตาพลันเหลือบเห็นศพที่มีสภาพชวนอเนจอนาถนั้นเสียก่อน คำพูดจึงหลุด ออกจากปากอย่างไม่ค่อยราบรื่น เขาหันหลังก้มหน้าลง แล้วเริ่มค้น อาเจียนเป็นการใหญ่ เนิ่นนานกว่าจะพูดว่า "ก็แค่คุณไสย...ฉันจะบอกนาย ให้นำว่า มีแค่คนโดนคุณไสยเท่านั้นที่มีสภาพแบบนี้ แค่นั้น..."

"พูดเหมือนนายเคยเห็นกับตา"

"ในโทรทัศน์ก็เป็นอย่างนี้ ละครลั่นมาจากชีวิต...อีกอย่างตอน ชูยเย็กเป็นอย่างนี้ คดีคุณไสยเกิดต่อเนื่องกันสองครั้งแล้ว นายว่ามัน แปลกมากไหมล่ะ"

กวนหู่หนักคิดถึงละครโศกนาฏกรรมเมื่อครั้งก่อนเดือนก่อน แล้ว ออกมวดคิ้วไม่ได้ จากนั้นหันไปมองที่เกิดเหตุ สภาพอันแสนอเนจอนาถ ของที่เกิดเหตุทำให้เขารู้สึกไม่สบายตัว แม้ไม่อยากยอมรับ แต่สัญชาตญาณก็บอกเขาว่า คำพูดของเจียงไคก็ใช้ว่าจะไม่มีเหตุผลสนับสนุน

แต่นี้ไม่ได้แปลว่าเขาจะยอมเชื่อคำพูดเหลวไหลพวกนั้น พอเห็น เพื่อนร่วมงานอาเจียนกันจนหน้าซีดหน้าเขียว และคิดถึงหัวหน้าแผนก อาชญากรรมที่โผล่เข้ามาครอบหนึ่งแล้วหายจ้อยทันที กวนหู่ก็อดถอนใจ ไม่ได้ "พวกนายนี่มันไม่ได้เรื่องจริงๆ ผู้แฟนฉันก็ไม่ได้"

"ถ้านายได้เรื่องจริง ทำไมไม่เผ่นออกมาหาংขนาดนี้ละ" หลังจาก อาเจียนเสร็จ เจียงไคก็รอกน้ำเปล่าเข้าปาก แล้วย้อนถามเสียงอู้

บริเวณใกล้เคียงพอดี้ จึงจัดขบวนฝูงชนที่เข้ามายืนออกดูกัน และรักษา
ที่เกิดเหตุได้ทันเวลา ไม่อย่างนั้นผลลัพธ์คงยากคาดเดา

กวนหมู่มองสำรวจสถานที่เกิดเหตุ อวัยวะภายในของมนุษย์ที่กอง
แหมะอยู่บนพื้นยังมีเลือดเปื้อนอย่างเห็นได้ชัด ชวนให้รู้สึกพะอืดพะอม
เล็กน้อย เขาสูดลมหายใจเข้าลึก สวมผ้าปิดปากกับถุงมือแล้วเดินเข้าไป

คนที่กำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์
หลักฐาน ยังมีตำรวจอีกหลายนาย คนเหล่านี้ล้วนเป็นตำรวจที่เคยผ่าน
คดีอาชญากรรมใหญ่ๆ มากมายมาแล้ว แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น สีหน้า
ทุกคนยังคงขำแย่มาก ส่วนพวกเจียงคิงคังมีสภาพเอนเอียงไม่ต่างกับ
เจียงโค หลังจากอาเจียนเสร็จก็ฝืนใจกลับเข้ามาในที่เกิดเหตุ แต่ไม่นาน
ก็วิ่งออกไปอาเจียนใหม่อีกรอบ เป็นเช่นนี้ซ้ำซากหลายหน จนแทบทำงาน
ไม่ได้เลย

แต่จะโทษพวกเขาก็ไม่ได้ กระทั่งกวนหมู่ยังแทบทนไม่ไหว คนที่ยืน
อยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ได้โดยไม่เปลี่ยนสีหน้า นอกจากพวกนิติเวชที่
ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป ก็คงมีแค่จางเยียนโตเท่านั้น

บางทีอาจรวมอุโก้วด้วย เพราะพวกเขาเป็นคนประเภทเดียวกัน
พอคิดถึงจางเยียนโต กวนหมู่ก็ใจลอย ความคิดลอยกลับไปตอน
พวกเขาแตกหักกันบนคาคาฟ้า พอรู้สึกตัวว่าเผลอใจลอย เขาก็รีบคบบั๊ก
ตัวเอง คิงสมาธิกลับสู่ความเป็นจริงในตอนนี้

"เจอบေးแสบสำคัญบ้างไหม" กวนหมู่เดินเข้าไปคุยกับซุชิงเยียน เพื่อ
ไม่ให้ตัวเองคิดฟุ้งซ่านอีก

ซุชิงเยียนกำลังใช้เข็มเล็กๆ ตรวจสอบหน้าท้องที่โคนผ้าแหวกของ
ผู้ตาย พอได้ยินคำถามของเขา เธอก็ตอบโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้า "คุณ
ก็ใช้ตาตัวเองตรวจสอบดูสิ ก่อนผ่าชันสูตรศพอย่างละเอียด ฉันคงตอบ
คำถามคุณไม่ได้"

"ผมกลัวคีนีจะกินข้าวไม่ลง"

"คุณแค่เคยชินกับการมีคนคอยตรวจสอบแทนคุณเท่านั้นเอง"

ซูซิงเยี่ยนทำงานในมือเสร็จแล้วก็เงยหน้ามองกวนหู่แวบหนึ่ง "แต่จางเยี่ยนไต้ไม่สามารถคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ คุณชั่วชีวิต"

"คนสวย จำเป็นต้องเอามือจี้ผมด้วยหรือ"

"รู้สึกเจ็บ แผลถึงจะหายดี ซ่อนบาดแผลไว้ไม่ยอมรักษานะ ไม่ถูกต้อง" ซูซิงเยี่ยนชะงักเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "แต่ฉันก็อยากให้อางเยี่ยนไต้อยู่ด้วย เขามักเสนอแนะอะไรแปลกๆ แต่ก็ช่วยฉันได้เยอะ"

คราวนี้นักงูรู้สึกรู้สึกลับในใจจริงๆ เขาเป็นสายตาไปทางอื่น แต่กลับสังเกตเห็นคนกำลังลอบมองตัวเองอยู่ในเงามืดโดยไม่ตั้งใจ เขาถูกพรรคขั้วมองตรงไปยังฝูงคนที่กำลังมุงดูอยู่ไกลๆ ทันที แต่ไม่พบอะไร พอหันมามองศพและทะเลทรายหน้าก็อดคิดไม่ได้ว่า มีคนใช้คุณไสยกับเขาจริงหรือเปล่า

"ตกลงว่าแมลงพวกนี้มาจากไหน" กวนหู่ถาม นอกจากพยายามปรับอารมณ์แล้ว ยังเป็นเพราะสงสัยวิธีการตายอันแปลกประหลาดของผู้เคราะห์ร้ายอีกด้วย

แมลงที่เขาพูดถึงคือ แมลงที่อยู่ในท้องผู้ตาย

ท้องผู้ตายโคนผ้าแพรวก่อนตายยังคั่นกระดูกกระเสือกกระสน กระทั่งกระดูกลำไส้ออกมาด้วยตัวเองจนทำให้อวัยวะภายในไหลออกมากองนอกร่าง ลำไส้บางส่วนมือผู้ตายยังกำอยู่เลย เนื่องจากเลือดจำนวนมากไหลทะลักออกมา ตัวอ่อนของแมลงพวกนั้นจึงจมนตายอยู่ในกองเลือด แต่ก็มีแมลงบางส่วนที่ตัวค่อนข้างใหญ่ไต่ออกมาจากช่องท้องของผู้ตาย และคลานกระดุกกระดิกอยู่บนพื้น บ้างก็เป็นแมงมุม บ้างก็เป็นตัวอ่อนของแมงป่องกับตะขาบ

แมลงพวกนั้นแถมองเคยๆ ยังพอทนไหว แต่แมลงมีพิษสารพัดชนิดแถมสมรวมกันจำนวนมากก็ชวนให้ขนลุกแล้ว ภาพสถานที่เกิดเหตุตรงหน้าแทนที่จะบอกว่าสยองขวัญของเลือด ควรบอกว่าชวนสะอิดสะเอียนจะเหมาะกว่า กระทั่งซูซิงเยี่ยนซึ่งปกติไม่เคยมีอาการหวั่นไหวยังอดขมวดคิ้วไม่ได้

เธอบอกให้เพื่อนร่วมงานกอบตัวอ่อนแมลงเป็นๆ ใส่โหลแก้ว จากนั้นเอาคีมคีบตัวอ่อนแมลงและเศษชิ้นส่วนเล็กๆ ออกจากช่องท้องของผู้ตาย เธอตั้งใจทำงานมากจนทำให้กวนหู่อดนับถือความทรหอคคทนของเธอไม่ได้

ส่วนหัวหน้าที่เจอเลือดที่ไรก็เป็นลมทุกที กวนหู่ตัดสินใจว่าแกลั่งลิ้มๆ เขาไปจะดีกว่า

กวนหู่ค่อยๆ ถอยไปด้านหลังเพื่อไม่ให้รบกวนการทำงานของซูชิงเยียน แล้วใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพการตายของผู้เคราะห์ร้ายจากมุมต่างๆ...ผู้ตายเป็นเพศชาย อายุประมาณสามสิบปี เป็นชาวตะวันตก รูปร่างสูงใหญ่ ผมทองหยักศกนิดๆ ทั้งหัว ตอนตายกึ่งๆ ลิ้มคา คงคาที่เค็มที่เป็นสีเขียวเต็มไปด้วยเส้นเลือด ถ้าใบหน้าของเขาไม่ได้ปิดเบ๊ยวจนผิดปกติก็น่าจะหล่อเหลามากทีเดียว

ผู้ตายนอนหงายหน้า ร่างขคเป็นรูปตัวเอส กระคุมเสื้อแจ็กเกตโคนกระซาคทั้ง ซายเสื้อแหวกออกสองข้าง เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินค่านในอาบเลือดจนกลายเป็นสีแดง ช่องท้องโคนผ่าแหวกกว้างเกือบยี่สิบเซนติเมตร ลำไส้บางส่วนอยู่ในมือผู้ตาย อีกส่วนขาคอยู่ในท้องเขา มืออีกข้างกำมีคสั้น อีกทั้งกำแน่นมากจนเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานต้องออกแรงกันหนักกว่าจะดึงอาวุธออกจากมือเขาได้

เรื่องนี้ช่วยยืนยันว่าคํารวจลาดตระเวนซึ่งมาถึงที่เกิดเหตุคนแรกสุดไม่ได้พุดผิด ผู้ตายฆ่าตัวตายจริงๆ ขณะเดียวกันยังยืนยันให้เห็นถึงความบ้าคลั่งของเขา...คนปกติไม่มีทางผ่าท้องตัวเอง แคมยงควักลำไส้ออกมาเช่นนี้แน่

แวนคากับโทรศัพท์มือถือของผู้ตายหล่นห่างจากที่เกิดเหตุค่อนข้างไกล เลนส์แวนข้างหนึ่งแตกละเอียค น่าจะหล่นตอนผู้ตายเคินโซชักโซเซกระเป่าสะพายของผู้ตายคคอยู่ข้างตัว ข้าวของบางส่วนในนั้นหล่นกระจายออกมาจากปากกระเป่าที่เปคอ้า ซึ่งมีกล้องคิเอสแอลอาร์ตัวใหญ่มาก

กล้องตัวนี้หน้าตาคล้ายๆ กล้องที่เซี่ยหลิงอว้นใช้ทำงาน กวนหู่จึงคาดเดาสถานะของผู้ตายได้ไม่ยาก...เขาต้องเป็นพวกนักข่าวแน่นอน

และแล้วก็เป็นอย่างที่คิด เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานค้นเจอบัตรพนักงานของเขากับบุหรืที่ยังไม่แกะซองในกระเป๋าเสื้อแจ็กเกต ส่วนพาสปอร์ตกับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กของเขาอยู่ในกระเป๋าสะพาย กวนหู่ดูผ่านๆ ก็รู้ว่าชายคนดังกล่าวทำงานอยู่ในสำนักข่าวชื่อดังแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ชื่อเต็มของเขาคือ เคน สมิท งานหลักคือรายงานข่าวคว่นทันเหตุการณ์ เพิ่งมาที่นี้ได้สองวัน

ถ้าไม่ใช่เพราะสภาพการตายของเขาเนอะน่ากลัวมาก ดูจากสีหน้าท่าทางแล้วคงคิดว่าเป็นเพราะโรคเก๋ากำเริบกะทันหัน

แต่ถ้าเป็นการฆ่าตัวตาย ทำไมต้องเลือกเขตเมืองที่มีคนพลุกพล่านเช่นนี้ แล้วตัวอ่อนแมลงพวกนั้นมาจากไหน คงไม่ได้เติบโตอยู่ในท้องผู้ตายมาตลอดมั้ง

กวนหู่เห็นเพื่อนร่วมงานแบ่งประเภทข่าวของส่วนตัวของผู้ตายใส่ถุงเก็บหลักฐาน ก็คิดว่าเขาควรไปตรวจสอบเอกสารเข้าเมืองกับความเคลื่อนไหวในช่วงสองวันนี้ของผู้ตาย

นอกจากที่เกิดเหตุของเลือดกับสภาพการตายที่ยากอธิบาย ก็ไม่มีเบาะแสสำคัญอื่นๆ หลงเหลืออยู่เลย กวนหู่ถ่ายรูปจนเสร็จ แล้วเตรียมไปรายงานตัวกับเซี่ยวไปเย่ แต่โทรศัพท์มือถือพลันส่งเสียงดังขึ้นมาก่อน

เขาคิดว่าเป็นเย่เฟยเฟย แต่พอรับสายค่อยรู้ว่าเป็นเสี่ยวเว่ย

คดีผู้พิพากษาผ่านไปครึ่งก่อนเดือนแล้ว บวกกับข่าวใหม่ที่ย่อยออกมาไม่หยุดหย่อน เสี่ยวเว่ยจึงถูกผู้คนลืมน้อยอย่างรวดเร็ว และเนื่องจากหลายๆ เหตุผลประกอบกัน นอกจากสอบถามเรื่องคดี กวนหู่ก็ไม่ได้ติดต่อกับเสี่ยวเว่ยเป็นการส่วนตัว คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะโทร. มาหาตัวเอง

"คุณตำรวจกวน เมื่อไรจะแวะมาที่บาร์สักที ผมมีธุระอยากคุยกับคุณ เรื่องคุณเจ้าของร้าน"

ไม่รู้เป็นเพราะอคติหรือเปล่า กวนหมู่ไม่รู้สึกว่าเสียเว่ยพุดจาห้วนมาก เขาพยายามผ่อนคลายตัวเอง แต่กลับกลายเป็นยิ่งแสดงออกชัดเจนกว่าเดิม ที่จริงเรื่องนี้ก็พอจะเข้าใจได้ ถ้าคนทั่วไปได้เจอเจ้าคนโรคจิตพวกนั้นในคดีผู้พิพากษา ก็ต้องได้รับผลกระทบทางจิตใจเช่นกัน

พอได้ยืนอีกฝ่ายพุดถึงจางเยียนโต๋ หัวใจกวนหมู่พลันกระตุกอุปโล่งถามทันทีว่า "พืฉั่นกลับมาแล้วอะ"

"เอ่อ คุณอยากให้เขากลับมามากใช้ไหม"

ถามแบบนี้ก็แปลว่ากวนหมู่ทายผิด เพื่อปิดบังอาการเสียหน้า เขาจึงรีบตอบกลับไปว่า "ช่วงนี้ฉันท้งมาก คงไม่มีเวลา..."

"ไม่เสียเวลาคุณนานหรอก เกี่ยวกับเรื่องร้านนะ ก่อนหน้านี้คุณเจ้าของร้านสั่งผมไว้ สรุปว่าคุณมาแล้วค่อยคุย"

"เขาบอกนายตั้งแต่เมื่อไร"

"ถ้าฉันนึกกันคีนี่ละกัน ผมจะรอคุณที่บาร์นะ ไม่เจอไม่กลับ"

เสียเว่ยพุดรวจจนจบแล้วกวางสาย กวนหมู่กำลังจะปฏิเสธ แต่ความรู้สึกเหมือนมีคนแอบมองหวนกลับมาอีกครั้ง เขากำโทรศัพท์มือถือแล้วกวาดตามองไปรอบๆ ก็สังเกตเห็นสายตากู่หนึ่งอย่างรวดเร็ว เขาตอบรับเสียเว่ยลวกๆ ไม่ก็คำก่อนตัดสาย สาวเท้าเดินตรงไปหาคนที่แอบมองทันที

กวนหมู่ถูกความระแวงระวังตัวของคนแอบมอง กวว่าเขาจะวิ่งไปถึง คนคนนั้นก็หายไปแล้ว เขากวาดตามองรอบๆ แต่ไม่เห็นคนอื่นที่น่าสงสัยอีก จึงทำได้เพียงหันหลังเดินย้อนกลับ แต่ตอนลอดเทปปิดล้อมค้นไปชนคนคนหนึ่งเข้าโดยไม่ทันระวัง

คนคนนั้นสวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน กวนหมู่เอ่ยขอโทษ อีกฝ่ายก็ตอบรับ ก่อนลอดเทปปิดล้อมออกไปอย่างรีบร้อน

เขากดเสียงลงต่ำมาก กวนหมู่ฟังไม่ออกว่าเป็นใคร พอหันไปมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายก็รู้สึกคุ้นตาмаก แต่สังเกตดีๆ กลับไม่คล้ายเพื่อนร่วมงานตัวเอง เขารู้สึกสงสัยขึ้นมาจึงตะโกนใส่คนคนนั้น "ช่วยหยุดสักครู่"

ด้วยครับ!"

พอได้ยินเสียงเรียกของเขา นอกจากผู้ชายคนนั้นจะไม่ยอมหยุดเดินแล้ว กลับยิ่งก้มหน้าเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม กวนหู่ยังแน่ใจว่าเขาน่าจะสยจิงรีบไล่ตามไปคว้าไหล่ชายคนนั้น

วินาทีต่อมา มือข้างหนึ่งก็แทรกเข้ามาจากด้านข้าง ใช้สันมือสับข้อมือกวนหู่ ถ้าไม่ใช่เพราะกวนหู่หลบเร็ว คุกคามความเร็วของคนคนนั้นแล้ว ข้อมืออาจโดนสับกระดูกหักก็ได้

กวนหู่ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก็เห็นว่าคนที่สอคมมือเข้ามาเป็นชายชรา หน้าตาธรรมดา ไม่มีอะไรโดดเด่น รูปร่างก็ไม่ได้สูงมาก แต่ดวงตากลับทอประกายคมกริบ แค่มองแวบเดียวก็รู้ว่าต้องเป็นพวกที่เคยฝึกวิชาป้องกันตัวมาก่อน

พอเห็นเขาถอยห่าง ชายชราก็ไม่ได้รู้กลัวอะไร แค่นำมือโพลงหลัง ขวางอยู่ระหว่างเขากับชายที่สวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน และมีอีกสองคนเข้ามาล้อมกวนหู่ไว้ ทั้งสองคนเป็นชาวต่างชาติ ที่ตัวสูงใหญ่กำยำ มือของคนหนึ่งในนั้นสอคมอยู่ในกระเป๋า คุกคามลักษณะแล้ว สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าของเขาคงเป็นปืนพกแน่นอน

คิดไม่ถึงว่าจะมีคนร้ายพกปืนปรากฏตัวในที่เกิดเหตุ

กวนหู่ตกใจมากกับพฤติกรรมอุกอาจของคนร้าย ตาควมองไปรอบตัว เพื่อให้มั่นใจว่าถ้าต้องลงมือขึ้นมาจะไม่พลาดพลั้งทำให้ผู้บริสุทธิ์บาดเจ็บ

ขณะที่จะเหนียวไถปืน เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานคนนั้นก็หันกลับมาขวางสองคนนั้นไว้ก่อน

"เข้าใจผิดแล้วๆ คนกันเองทั้งนั้น"

เขาถอยออกมาแล้วใช้เสียงพูดตามปกติ เมื่อเห็นว่าคนที่ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานมาเดินวนเวียนอยู่ในที่เกิดเหตุก็คือ คุณชายลูกเศรษฐีรุ่นที่สาม กวนหู่ก็โพล่งถามด้วยความตกใจ "หลี่คังกยู คุณมาทำอะไรที่นี่!"

"ผม...หะๆ มา...เรื่องนี้..." คงเพราะรู้สึกละอายใจ หลีตังกุกจึงพูดจาอึกๆ อักๆ

"เมื่อไม่นานมานี้คุณเพิ่งโดนลักพาตัวจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ทำไมแผลหายก็ลืมหืมความเจ็บซะแล้ว แถมยังแต่งตัวแบบนี้อีก"

กวนหู่ไม่คิดจะพูดประจบหรือเลียแข้งเลียขาคุณชายลูกเศรษฐีนี้ เขาขมวดคิ้วมองสำรวจอีกฝ่าย แล้วสั่งสอนว่า "การปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย คุณรู้หรือเปล่า"

"รู้ๆ ผมแค่สงสัย เลยอยากมาดูแลตัวเอง"

"ที่เกิดเหตุคุณคงมีอะไรน่าดู อย่าบอกนะว่าการตายของคนคนนั้นมีส่วนเกี่ยวกับคุณ..."

กวนหู่สนใจลางเลียงยาวเพื่อหลอกล่อ หลีตังกุกเป็นนักวิชาการ ไม่ได้มีนิสัยขี้ระแวงเหมือนลูกเศรษฐีทั่วไป จึงส่ายหน้าทันที "แน่นอนว่าไม่ใช่ ผมแค่มาศึกษาที่เกิดเหตุ เพื่อเรื่อง...คุณก็รู้อยู่..."

พอได้ยินคำอธิบายของเขา สายตาของกวนหู่ก็เลื่อนไปจับยังกล้องที่ห้อยอยู่ตรงคออีกฝ่าย ทันใดนั้นก็เข้าใจจุดประสงค์ของหลีตังกุก... เจ้าโง่เอยอยากเอาใจสาวในฝัน ก็เลยใช้วิธีนี้ช่วยหาข่าวให้เสียหลังอวิน

"อืม พวกคุณเหมือนกันจริงๆ" เขาเอ่ย

เมื่อก่อนเสียหลังอวินก็เคยสวมเครื่องแบบของเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานปะปนเข้ามาในที่เกิดเหตุเพื่อสืบเรื่องคดี แต่ดูจากเรื่องนี้ ก็เห็นแล้วว่าพวกเขาจะคบหากันได้

"นั่นหรอ ผมก็รู้สึกว่าคุณเราเหมือนกันมาก นี่ต้องขอบคุณพี่ชายคุณจริงๆ เพราะเขาช่วยเตือนผมแท้ๆ ว่าแทนที่จะสะกดรอยตามทุกวัน มาช่วยเธอทำงานดีกว่า เพื่อให้เธอรับรู้ถึงตัวตนของผม ผมจะได้มีโอกาส"

แม่งเอ๊ย คิดไม่ถึงว่าคันเหตุนะอยู่ตรงนี้!

พอคิดถึงคำพูดที่จางเยียนโตะบอกหลีตังกุก กวนหู่ก็กำหมัดแน่นด้วยความโมโห วันนี้เขาได้ยินชื่อจางเยียนโตะเป็นรอบที่เท่าไรแล้ว เจ้าหมอนั้นจะจากไปกับไม่จากไปต่างกันตรงไหน ยังคงตามเกาะติดเขาไม่

เลิกอยู่ดี

ถ้าจางเยียนโต้อยู่ตรงหน้าตอนนี้ กวนหู่ต้องค่อยสັกหมัดแน่นนอน แต่ตอนนี้สิ่งที่เขาพอจะทำได้คือ โมโหลมฟ้าอากาศไปก่อน กวนหู่มองชาวต่างชาติสองคนนั้นกับชายชราที่ดูท่าทางน่ากลัว แล้วถามหลี่ต้งกู่ว่า "พวกนี้เป็นบอดีการ์คของคุณ?"

"ใช่ๆ"

หลี่ต้งกู่โยบไหล่กวนหู่พาหลบไปตรงที่ไม่มีคน แล้วลคเสียงลงพูดว่า "เพราะเรื่องคราวก่อน ผมเกือบโดนเรียกตัวกลับประเทศ หลังจากผมพยายามเจรจาต่อรอง พวกพี่ชายก็ไม่บังคับผมอีก แต่มีเงื่อนไขคือไม่ว่าจะไปไหนก็ต้องพาบอดีการ์คไปด้วย ก็เลยกลายเป็นอย่างที่เราเห็น"

ดูจากอาการหน้านี้นี่ก็ความวคของหลี่ต้งกู่ เขาต้องไม่พอใจสภาพที่เหมือนโดนกักบริเวณกลายๆ อย่างนี้แน่นอน แต่กวนหู่ไม่มีอารมณ์จะสนใจเรื่องคุณชายลูกเศรษฐีรุ่นที่สาม หลังจากสั่งสอนไปไม่กี่ประโยค ก็บอกอีกฝ่ายว่าอย่ามาคิดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจอีก ไม่อย่างนั้นเกิดเรื่องขึ้นมา พวกพี่ชายของเขาไม่ต้องเรียกตัวกลับไป รัฐบาลของที่นี่ก็ต้องไล่เขาออกนอกประเทศแน่ ถึงตอนนั้นอย่าคิดฝันจะตามจับเชี้ยหลิงอวี่นอีกเลย

พอได้ยินคำเตือนของกวนหู่ หลี่ต้งกู่ก็พยักหน้าหงึกๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงยกย่องนับถือ "ฟังคำท่านแล้ว เสมือนจุดประทีปแห่งปัญญาได้รับการสั่งสอนแล้วๆ"

ดูจากปฏิกิริยาตอบสนองของหลี่ต้งกู่ อีกฝ่ายคงไม่ก่อเรื่องยุ่งยากให้พวกเขาอีก กวนหู่ก็ไม่อยากมีเรื่องกับตระกูลเพลิกซ์เพราะเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ หลังจากสั่งสอนเสร็จ เขาก็คบไหล่อีกฝ่าย บอกให้กลับไปได้แล้ว จากนั้นจึงหมุนตัวทำท่าจะกลับเข้าไปในที่เกิดเหตุ

ใครเล่าจะรู้ว่าเขาเดินไปได้สองก้าวก็โดนหลี่ต้งกู่รั้งตัวไว้ก่อน แล้วกระซิบถามว่า "คุณไม่รู้สึกลึกคึกคักบ้างหรือ ที่นี่เกิดคดีใหญ่ขนาดนี้ แต่คุณเชี้ยกลับไม่มา"

กวนหมู่จำได้ว่าเช้าหลังอวินเคยบอกว่าในสำนักข่าวมีคนพยายามกดเธอไว้ ดังนั้นตอนคดีผู้พิพากษา เชียหลังอวินจึงโดนส่งตัวไปสืบคดีอื่น ผลคือกลายเป็นว่ามีคดีในระหว่างการตามสืบคดี รายงานข่าวของเธอขึ้นพาดหัวอีกครั้ง ดังนั้นคราวนี้คงมีคนสนใจไม่ให้ส่งเธอมาอีกนั่นแหละ

แต่เขาไม่กล้าพูดเรื่องพวกนี้กับหลี่ต้งกุกุ เพราะกลัวอีกฝ่ายจะแพร่งพรายออกไป

"คุณคิดมากไปแล้ว นักข่าวในสำนักข่าวไม่ได้มีแค่เชียหลังอวินคนเดียวสักหน่อย"

เขาพูดตัดบทก็เดินจากไป หลี่ต้งกุกุเดินตามหลังเขา พูกว่า "เท่าที่ผมรู้จักเธอ คดีใหญ่นาคนี้ เธอไม่มีทางไม่มาปรากฏตัวแน่ จะเกิดเรื่องหรือเปล่า"

กวนหมู่ชะงักฝีเท้า หลี่ต้งกุกุเห็นดังนั้นก็ถามด้วยความยินดีว่า "คุณก็รู้ดีกว่าคำพูดของผมมีเหตุผลใช่ไหม"

"เปล่า คำพูดของคุณเตือนผมว่า ผมลืมหยิบของบางอย่าง"

กวนหมู่คว้ากล้องถ่ายรูปที่ห้อยอยู่ตรงคอหลี่ต้งกุกุ แล้วดึงเอสดีการ์ดออกมา ยืนยันๆ ให้ จากนั้นจึงเดินจากไปท่ามกลางสีหน้าตกตะลึงของอีกฝ่าย

การสืบหาข่าวเกี่ยวกับผู้ตายไม่ค่อยราบรื่น หลังจากเก็บหลักฐาน

ในที่เกิดเหตุเสร็จยังปิดล้อมถนนต่อ เจียงไคกับเหลาหม่ารับผิดชอบตรวจสอบกล้องจราจร หลี่หยวนเฟิงบันทึกปากคำผู้เห็นเหตุการณ์ตอนเกิดคดี กวนหมู่ตรวจสอบข่าวของผู้ตาย และไปหาข้อมูลจากร้านสะดวกซื้อตามใบเสร็จที่ค้นเจอในกระเป๋า หลังจากนั้นทุกคนค่อยกลับมาแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้ในห้องทำงาน แต่พบว่าไม่คืบหน้าเท่าไร

ข้อมูลจากกล้องจราจรตรงกับคำพูดของตำรวจลาดตระเวน...ผู้ตายสมิที่ซื้อบุหรี่ยจากร้านสะดวกซื้อ หลังจากออกมาก็เดินคุยโทรศัพท์ไปด้วย แต่เดินไปได้ไม่นานก็มีอาการผิดปกติ เกาข่วนคอตัวเองอยู่ริมถนนก่อน

กัมलगุมท้องเดินชวนเซ โทรศัพท์มือถือกับแว่นตาหล่นพื้น เขาเดินโซซัดโซเซต่อไปอีกระยะหนึ่งก็กุมหูแตกเสียงดังลั่น โยนกระเป๋าสะพายลงพื้น ความหามีคนเจอ แล้วแทงท้องตัวเอง

ตำรวจที่ลาดตระเวนในบริเวณใกล้เคียงทราบข่าวก็รีบมาทันที แต่ท่าทางของสมิทคล้ายคนบ้า ตำรวจเกรงว่าคนเดินถนนจะได้รับบาดเจ็บไปด้วย จึงใช้วิทยุสื่อสารติดคอเพื่อนร่วมงานและเร่งอพยพคนออกไป ตอนนั้นสมิทผ่าแหวกท้องตัวเองแล้ว แคมยังเอามือแทงเข้าไปข้างในไม่หยุด ตามด้วยกระชากล้าไส้ออกมาเอามือซับหั่น ท่าทางเหมือนคนคลุ้มคลั่ง รวากับสิ่งที่เขาแทงไม่ใช่ตัวเอง แต่เป็นศัตรู

ตอนเลาหม่ารายงาน หน้าจอตรงหน้าก็เปิดภาพเหตุการณ์ในตอนนี้ไปด้วย แม้จะเป็นภาพบันทึกจากกล้องจราจร แต่ก็น่าสะพรึงกลัวไม่ต่างกับหนังสยองขวัญ หลังจากเปิดฉายซ้ำหลายรอบ ในที่สุดเจียงคิงคังก็ทนไม่ไหว ก็หันลงไม่ยอมดูอีก สีหน้าคนอื่น ๆ ก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไร กวนจูจึงตัดสินใจปิดวิดีโอ และตั้งใจวิเคราะห์คดีกันต่อ

ต่อมาเขียวไปเยื่อบอกข้อมูลของสมิทที่ตัวเองสืบมาได้ให้ทุกคนฟัง เนื่องจากเขาเป็นโรคกลัวเลือดจึงไม่ถนัดทำงานในที่เกิดเหตุ แต่ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลนับว่ารวดเร็วฉับไวมาก แม้ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่ชั่วโมงก็สืบความเป็นมา ประวัติการศึกษาและการทำงานได้ทั้งหมด

สมิทเกิดที่มลรัฐอะแลสกา สมัยเรียนมีผลการเรียนยอดเยี่ยม หลังจากจบมหาวิทยาลัยก็เข้าทำงานที่สำนักข่าวใหญ่ที่สุดในนิวยอร์ก และได้เลื่อนขั้นเป็นพิเศษเพราะมีผลงานดีมาก จนกลายเป็นหัวหน้าคอลัมน์ข่าวควันทันเหตุการณ์...ทั้งหมดนี้เป็นข้อมูลผิวเผินภายนอกเท่านั้น

สิ่งที่มาคู่กับการงานอันรุ่งโรจน์ของสมิทก็คือ เรื่องคำมืดที่เปิดเผยไม่ได้ เช่น เขาโดนฟ้องร้องเพราะเขียนบทความเรื่องชีวิตส่วนตัวของเจ้าหน้าที่รัฐบาลคน หรือใช้วิธีการไม่ถูกต้องเพื่อให้ได้ข่าว กระทั่งเอาข้อมูลในมือมาแบล็กเมล์เจ้าของเรื่อง คงนั้นแค่เปิดเผยเรื่องพวกนั้นไม่กี่เรื่องก็ลากเขาเข้าคุกได้แล้ว แต่น่าแปลกตรงที่เขาสามารถคลี่คลาย

เรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก และทำให้เจ้าของเรื่องยอมถอนฟ้องได้ทุกครั้ง

เมื่อทุกคนอ่านข้อมูลจบ เซียวไปเย่ก็เอ่ยว่า "ถึงตอนนี้ก็ยังสืบเบื้องหลังของสมิทไม่ได้ แต่ต้องมีคนคอยหนุนหลังเขาแน่นอน คุณจากจำนวนครั้งที่โดนฟ้อง คงมีคนเกลียดเขาไม่น้อย ถ้าจะมีคนวางแผนกำจัดก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก"

"ถ้าฉันก็ขอร้องว่าอย่ามาลงมือในประเทศเราสิ ต่อจากนี้พวกเราคงไม่มีเวลาได้พักผ่อนกันอีก" เหลาหม่าโอดครวญ

"เพราะการฆ่าคนในสถานที่ไกลๆ จะไม่ค่อยทิ้งเบาะแสไว้ ตอนนี่สิ่งที่ทุกคนต้องทำก่อนอื่นก็คือ เก็บรวบรวมข้อมูลความเคลื่อนไหวของสมิทในช่วงนี้ จุดประสงค์ที่เขามาที่นั่นคืออะไร ท่องเที่ยวเฉยๆ หรือว่ามาสืบข่าว ในช่วงสองวันที่เขามาถึงที่นั่นแวะไปไหนบ้าง พบเจอใครบ้าง ต้องสืบมาให้หมด"

กวนหมู่พลิกคุบันทึกรการเข้าเมืองของสมิท ไม่มีบันทึกว่าเดินทางเข้าประเทศในช่วงเร็วๆ นี้ จุดประสงค์ของการมาคราวนี้คือท่องเที่ยวนั่น ส่วนมีคนพบสปริงที่ใช้ฆ่าตัวตายนั้นหาซื้อได้ทั่วไป เรื่องนี้คงสืบหาเบาะแสไม่ได้ แต่ผู้ตายมีฐานะพิเศษ คุณทำคดีนี้คงมีอะไรให้สืบแล้ว

ทุกคนรับคำสั่งจากเซียวไปเย่ จากนั้นเจียงคิงตังก็เอ่ยว่า "โทรศัพท์ที่สมิทรับสายตอนนั้นมาจากอเมริกา เรากำลังหาวิธีติดต่อกับเจ้าของเบอร์หวังว่าจะได้อะไรมาบ้าง"

หลี่หยวนเฟิงพึมพำ "ไม่รู้ว่าเขาเป็นโรคประสาทหรือเปล่า"

เจียงคิงตังเหลือบมองเขาอย่างไม่เห็นด้วย "คนเป็นโรคประสาทที่รับตำแหน่งสำคัญๆ ในสำนักข่าวใหญ่หรือ"

เจียงไคเอ่ย์ต่อ "ผมว่าโดนคุณไสยแน่ๆ พวกคุณก็เห็นนี่ว่าตอนชื่อของในร้านสะดวกซื้อ สมิทยังคุปคิตี แต่พอถึงถนน จู่ๆ ก็ร้องลั่นต่อให้อยากฆ่าตัวตายก็ไม่น่าจะทำอะไรรุนแรงขนาดนั้น สภาพแบบนั้นโดนคุณไสยชัดๆ"

"นายพุดเหมือนเคยเห็นคนโดนคุณไสยด้วยตาตัวเองมาก่อน"

"กวนหู่ นายไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ พวกนายจำเรื่องชุยเย่ไม่ได้เหรอ คำนวณตอนนั้นก็เหมือนโดนคุณไสย เอ้อ เพิ่งจะผ่านมาได้ครึ่งเดือนก็มีคดีที่สองแล้ว ไม่รู้ว่าโลกกำลังจะล่มสลายหรือไง ถึงได้มีคดีประหลาดเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน"

เสียงไคพุดจบทักพาออกนอกประตูเดิน แต่ไม่มีใครแก้ไขคำพุดให้เขา เพราะคดีชุยเย่ที่เขาพุดถึงทำให้ทุกคนรู้สึกหนักอึ้งในใจ

เมื่อครึ่งเดือนก่อน ถึงจะไซคีผู้พิพากษาสำเร็จ แต่กลับหาจุดจบให้คดีไม่ได้ เพราะศาสตราจารย์หานซึ่งเป็นหนึ่งในผู้วางแผนฆ่าตัวตายหนีความผิด ผู้ช่วยก่อกคืออย่างชุยเย่โดนยิงข้างทาง ส่วนจางเยี่ยนไคซึ่งเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ก็หลบหนีไป ยิ่งเพิ่มความลึกลับให้คดีนี้ และนี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ตำรวจคนอื่นๆ หลีกเลียงไม่พุดถึงจางเยี่ยนไคต่อหน้ากวนหู่

ทว่าความลึกลับไม่ได้อยู่ที่เรื่องพวกนี้ แต่เป็นปัญหาหลังเกิดเรื่องต่างหาก...หลังจากชุยเย่โดนยิงยังไม่ตายทันที แต่ได้รับการยืนยันว่าตายในระหว่างส่งตัวไปโรงพยาบาล จากนั้นพยาบาลคนหนึ่งที่คลุ้มคลั่งขึ้นมากะทันหัน แย่งปืนพกจากตำรวจแล้วลั่นไกยิงสังเขษ คนขับได้รับบาดเจ็บจนรถคว่ำ ส่วนพยาบาลยิงตัวตายในท้ายที่สุด

ตอนนั้นถึงน้ำมันของรถพยาบาลแตกรั่ว สถานการณ์วิกฤตมาก พวกตำรวจที่ตามหลังมารีบช่วยเพื่อนร่วมงานซึ่งได้รับบาดเจ็บกับเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนอื่นๆ ในรถพยาบาลกันอย่างเร่งด่วน หลังจากเหตุการณ์ลึกลับนั้นผ่านไป ทุกคนก็พบว่าศพของชุยเย่ที่วางอยู่ตรงพื้นที่ว่างหายไปอย่างไร้ร่องรอย

รถเกิดอุบัติเหตุตรงถนนที่ค่อนข้างห่างไกลผู้คน ตรวจสอบไม่ได้ว่าใครฉวยโอกาสขโมยศพไปตอนสถานการณ์วุ่นวาย และคาดเดาเหตุผลในการขโมยศพไม่ได้ มีคนเคยพุดว่าชุยเย่แก่ถึงตายแล้วฉวยโอกาสหลบหนีไปหรือเปล่า แต่ข้อสงสัยนี้ก็ถูกเจ้าหน้าที่กู้ชีพซึ่งอยู่ในเหตุการณ์

ตอนนั้นลบล้างไป เครื่องมือแพทย์ในรพยบาลระบุชัดเจนว่า ผู้ตาย อยู่ในอาการโคม่า ไม่มีทางแก้มตายได้

ดังนั้นการตายของชุยเย่กับศพที่หายสาบสูญจึงกลายเป็นเรื่อง ลึกลับ ส่วนพยาบาลที่รู้ๆ ก็คลุ้มคลั่งคนนั้นกลับแปลกประหลาดยิ่งกว่า ศพของเธอมีร่องรอยของแมลงพิษรวมถึงตะขาบและแมงป่องจำนวนมาก แต่ในศวกกลับไม่มีพิษตกค้าง สุดท้ายจึงทำได้เพียงสรุปว่าเป็นความบังเอิญ

เนื่องจากก่อนตาย พยาบาลมีอาการของโรคประสาทอ่อนๆ จึง สันนิษฐานว่าก่อนหน้านี้เธอคงถูกหนามตะเข็บสะกดจิต แม้คำอธิบายนี้ ฟังไม่ค่อยขึ้น แต่ทุกคนก็หาเหตุผลที่คิดว่ามาสรุปไม่ได้

ถ้าไม่มีคดีตายประหลาดของสมิทในคราวนี้ ทุกคนคงลืมการตาย ของพยาบาลไปอย่างรวดเร็ว คำพูดของเจียงไคจึงช่วยย้ำเตือนพวกเขา... เพราะดูจากร่องรอยของแมลงพิษจำนวนมากบนศพแล้ว คำอธิบายที่ว่า โคนคุณไสยก็พอฟังขึ้นเหมือนกัน

พอเห็นบรรยากาศแปลกๆ เชียวไปเย่ก็เอามือเคาะโต๊ะแล้วเอ่ย เตือน "พวกเราเป็นตำรวจ การสันนิษฐานหรือวิเคราะห์ทุกอย่างต้องมี หลักฐานอ้างอิง"

หลี่หยวนเฟิงลุกขึ้นไปรินน้ำให้คนละแก้ว

หลังจากโคนลักพาตัว นิสยเขาก็เปลี่ยนไปมาก ทำงานคล่องแคล่ว รวดไวขึ้นเยอะ ถึงเสียวิพากษ์วิจารณ์ของประชาชนไม่ค่อยมีผลต่อตัว เขาสักเท่าไร แต่คดีดังกล่าวก็ส่งผลกระทบต่อสถานะของตระกูลหลี่ใน วงการตำรวจไม่มากนักน้อย เขาทำแบบนี้ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะคิดทบทวน ตัวเอง แต่ไม่ว่าจะมาจากความรู้สึกในใจจริงๆ หรืออยากปกป้องตัวเอง ก็ตามที่ อย่างน้อยก็ไม่รู้สึกขัดหูขัดตาเท่าเมื่อก่อนที่ชอบทำตัวหยิ่งยโส ไม่เห็นหัวคน

เจียงไครับแก้วน้ำมา ไม่ได้ดื่มทันที แต่จ้องมองน้ำในแก้ว แล้วถาม ด้วยความสงสัย "นี่คงไม่มีพิษหนอนกู่ใช้ไหม"

"ถ้าฉันนายก็ไม่ต้องกินอะไรชั่วชีวิต"

กวนหมู่เอาเอกสารทั้งปึกฟาดหัวเขา

เซียวไปเย่ปรบมือ หลังจากมอบหมายงานแล้วก็บอกให้แยกย้ายกัน กวนหมู่รวบรวมเอกสารเสร็จก็ลุกขึ้นทำท่าจะออกไป แต่พอเหลือบไปเห็นโซฟาวางเปล่าด้านหลังก็ชะงักเล็กน้อย

เมื่อก่อนตอนทุกคนประชุมกัน จางเยียนไต่มนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงนั้น เหมือนร่วมประชุมกับพวกเขา แต่ก็เหมือนนั่งพักผ่อนเฉยๆ ตอนแรกเขายังรู้สึกแปลกๆ ที่มีคนนอกอย่างจางเยียนไต่อยู่ด้วย แต่ต่อมา ก็เริ่มเคยชิน

ทว่าพอเขาเคยชินกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว กลับพบว่าคนคนนั้นไม่อยู่แล้ว และต่อไปคงไม่มีทางมานั่งตรงนี้อีก...คินั่นจางเยียนไต่ฆ่าคนไปเยอะมาก แต่เขากลับปล่อยอีกฝ่ายไป ในฐานะที่เขาเป็นตำรวจคนหนึ่ง เรื่องนี้เกินขีดจำกัดที่เขายอมรับได้แล้ว

ตอนนี้ต่างหากที่เป็นสถานการณ์ปกติ แต่เขากลับรู้สึกวูบไหวอย่างประหลาด กวนหมู่เบือนสายตาไปทางอื่นเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องหงุดหงิดโดยไม่จำเป็น

เซียวไปเย่สังเกตเห็นปฏิกิริยาของกวนหมู่ก็เอานิ้วสไลด์หน้าจอโทรศัพท์มือถือ พลังถามเหมือนไม่ตั้งใจว่า "ยังไม่มีข่าวพินัยอีกหรือ"

"อืม"

กวนหมู่ตอบอย่างคลุมเครือคำเดียว แล้วหันหลังเดินออกไป แต่เซียวไปเย่ร้องเรียกไว้ก่อน

"กวนหมู่ นายอยู่ต่อก่อน หลีหยวนเฟิงด้วย"

เซียวไปเย่เดินเข้าไปในห้องทำงานของตัวเอง รอทั้งสองคนเดินตามเข้ามาแล้วปิดประตู หยิบเอกสารชุดหนึ่งในลิ้นชักออกมาวางบนโต๊ะ

"ช่วงนี้พวกนายยังไม่ต้องการสืบคดีสมิท"

"ทำไมล่ะครับ"

เมื่อได้ยินคำถามจากทั้งคู่พร้อมกัน เซียวไปเย่ก็ชี้เอกสารตรงหน้าพวกเขาอย่างเยือกเย็น

"เจ้าหน้าที่สำคัญของทางรัฐบาลคนนี้แจ้งเบาะแสว่า ช่วงนี้เขาโดน สอดแนมและข่มขู่ ขอให้เราส่งคนไปเป็นบอติการ์ด พวกนายไปดูแลหน่อย ละกัน"

กวนหู่เหลือบมองเอกสาร เจ้าหน้าที่สำคัญอะไร ก็แค่รองเลขาธิการ คนหนึ่งในกระทรวงการคลังเท่านั้น พอเห็นฝ่ายนั้นอ้วนท้วนดูท่าทาง ร่ำรวย กวนหู่ก็แค่นยิ้ม "หมอนี้คอร์รัปชันมากไปเลยกลัวโดนกำจัดทิ้ง จั๊นลี"

"ก็พอจะเข้าใจได้ ในโลกนี้คนยังมีเงินมีอำนาจก็ยิ่งกลัวตาย"

"ในเมื่อกลัวตายขนาดนั้น ทำไมไม่ให้ทหารกองกำลังพิเศษไปเป็น บอติการ์ดละ เทียบกับตำรวจแล้ว ทหารกองกำลังพิเศษน่าจะเหมาะกับ งานนี้มากกว่ามั้ง"

"เรื่องนี่คงต้องถามเจ้าตัวกับทางเบ้องบนแล้วละ งานฉันทือทำตาม คำสั่งเบ้องบน" เซียวไปเย่ นั่งฟังพนัก แล้วพูดกับพวกเขาด้วยรอยยิ้มละมุน ละไม "พวกนายก็ลองไปดูแลหน่อย แค่วันนี้ ถ้าไม่มีอะไรค่อยกลับมา อะ จั๊นลี งานนี้มีเบี้ยเลี้ยงพิเศษ แล้วยังกินฟรีอยู่ฟรีด้วย"

พอฟังถึงตรงนี้ หลี่หยวนเฟิงก็แค่นยิ้ม "คุณคิดว่าเราขาดแคลน เงินน้อยนิคนั้นหรือ"

สำหรับคนที่ต้องผ่อนบ้านแล้ว เขาก็ขาดแคลนมากจริงๆ นั่นแหละ

กวนหู่อยากจะพูด แต่โดนหลี่หยวนเฟิงชิงตัดหน้าไปก่อน เขาถาม เซียวไปเย่ว่า "ส่งผมไปทำงานภาคสนามแบบนี้เป็นความคิดคุณเอง หรือ ว่าคำสั่งเบ้องบน"

"แล้วต่างกันตรงไหน" เซียวไปเย่ยิ้มแล้วย้อนถาม เหมือนดูไม่ออก ว่าหลี่หยวนเฟิงกำลังไม่พอใจ

หลี่หยวนเฟิงไม่พูดอะไรอีก หันหลังเดินออกไปทันที พอประคูปิด ตามหลังคังปัง กวนหู่ก็หันไปมองเซียวไปเย่ "หมอนั้นเป็นบ้าอะไรขึ้นมา อีก"

"คดีคราวก่อนคงทำให้เขาเป็นโรคประสาทอ่อนๆ นะ" เซียวไปเย่

พูดคักบท แล้วถามกวนหู่ว่า "นายละ"

"ผมไป...แต่ผมก็ไม่อยากปล่อยมือจากคคิ"

"ขอแค่นายอยู่ข้างๆ ไอ้หมูตอन्नัน นายอยากสืบอะไรก็เรื่องของนาย"

เซียวไปเย่พูดจบกับนว่า "ในฐานะหัวหน้า ที่จริงแล้วฉันก็ไม่อยากส่งตัวพวกนายไปเหมือนกัน เพราะถ้าหลังจากนี้ยังมีคคินองเลือดแปลกประหลาดทำนองนี้อีก ฉันคงต้องลงมือด้วยตัวเองแล้ว"

"หัวหน้า ขนาคววันนี้ยังไม่ได้ลงมือด้วยตัวเอง สีนาก็คุย่ำแย่มากแล้วนะ"

"ก็เพราะเผลอเหลือบมองนะสิ ฉันเป็นสัตว์กินเนื้อนะ นายให้สัตว์กินเนื้อดูของแบบนั้น ต่อไปยังจะกินอะไรลงอีกരെะ"

"พูดเหมือนผมกับคุณหมอซุเป็นพวกสัตว์กินพืช"

"พวกนายไม่ปกติ พี่นายยังไม่ปกติ ฉันคิดว่าเขาต้องชอบคุที่เกิเหตุฆาตกรรมพวกนี้มากเนาะ..."

เมื่อเซียวไปเย่รู้สึกตัวว่าเผลอหลุดปาก ก็รีบทำเป็นกระแอมสองที แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง พร้อมยักใบคำร้องที่ตัวเองประทับตราเรียบร้อยรวมถึงเอกสารเกี่ยวกับคนที่ต้องคุ้มกันใส่มือกวนหู่ บอกให้เขาไปเบิกเสื้อเกราะกันกระสุนกับปืนพก พรุ่งนี้เข้าไปรายงานตัวตามที่อยู่ซึ่งระบุในเอกสารได้เลย

กวนหู่เก็บเอกสารแล้วเดินออกไป พอประตูปิดลง เซียวไปเย่ก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เลื่อนนิ้วบักหน้าจอ กดปุ่มรายชื่อผู้ติดต่อที่เขียนว่า 0 แล้วกดโทร. ออก

สายต่อติดอย่างรวดเร็ว พอได้ยินเสียงคุ้นหู เซียวไปเย่ก็พูดเข้าเรื่องทันที บอกคำสั่งที่ได้รับและแผนการเคลื่อนไหวต่อจากนี้ให้อีกฝ่ายฟังรอบหนึ่ง

อีกฝ่ายไม่พูดสักคำ พอฟังจบก็เอ่ยประโยคเดียวว่า เอาไว้ค่อยติดต่อกันอีกที ก่อนวางสายไป

เซียวไปเยื้องโทรศัพท์มือถือ หมุนเก้าอี้หันหลัง แล้วโน้มตัวไปเปิด ม่านบานเกล็ด ม่านเปิดขึ้นหลังได้ยินเสียงคังกรังกรัง ตุ๊กตาไล่ฝนที่ห้อย อยู่เหนือหน้าต่างแกว่งไปมา เมื่อเทียบกับทิวทัศน์ยามค่ำคืนภายนอกแล้ว ของประดับสีขาวบริสุทธิ์ชิ้นเล็กๆ นี้กลับยังมีมนต์อึดครึ้มกว่าเดิม

"หวังว่าทุกอย่างจะราบรื่นดี" เขาพิมพ์เบาๆ

กวนหมู่แวะไปเบิกสิ่งของจำเป็น แล้วรีบตรงไปยังแผนกพิสูจน
หลักฐาน...พຽງนี้เขาต้องออกไปทำงานภาคสนาม ไม่สามารถเคลื่อนไหว อย่างอิสระ ถ้าอยากรู้เบาะแสเกี่ยวกับคดีมากกว่านี้ก็ต้องรีบฉกฉวยเวลา ในวันนี้

โชคร้ายที่ซูชิงเยียนไม่อยู่ในแผนกพิสูจนหลักฐาน ประคองห้องผ่า ชั้นสูตรศพลงกลอนไว้ สถานการณ์เช่นนี้ผิดปกติกมาก กวนหมู่รู้สึกประหลาด ใจนิดหน่อย ได้แค่ขอให้เพื่อนร่วมงานคนอื่นในแผนกพิสูจนหลักฐานช่วย หยิบข้าวของผู้ตายมาให้ตัวเองดู

โทรศัพท์มือถือกับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กของสมิทถูกส่งไปให้เสี่ยว- เคอแล้ว ข้าวของที่เหลือนอกจากมีดพับสปริงซึ่งใช้เป็นอาวุธฆ่าตัวตาย ยังมีแว่นตา กล้องถ่ายรูป กระเป๋าสตางค์ บุหรี่ ไฟแช็ก รวมถึงหมากฝรั่ง และของชิ้นเล็กๆ อย่างคลิปหนีบกระดาษ ฯลฯ ไปแล้วไม่ได้มีอะไรราคา แพง กวนหมู่ถ่ายรูปข้าวของพวกนั้นแล้วพลิกดูไฟแช็ก พบว่าด้านหลังมี ข้อความว่า 'เกสท์เฮาส์ซินหยวน' ไม่รู้ว่าเป็นที่พักของสมิท หรือแค่เดิน ผ่านแล้วได้รับแจกมาโดยบังเอิญ

กวนหมู่ถ่ายซื้อคังกล่าวไว้ แล้วขอให้เสี่ยวเคอช่วยทำสำเนารูปที่สมิท ถ่ายไว้หลังเข้าประเทศให้ตัวเองชุดหนึ่ง และถือโอกาสถามเรื่องซูชิงเยียน ด้วย เสี่ยวเคอบอกว่าไม่รู้ แค่เห็นซูชิงเยียนรับโทรศัพท์สายหนึ่งก่อนออกไป ไม่ได้บอกว่าไปไหน

กวนหมู่หยิบข้อมูลที่ต้องการแล้วออกจากแผนกพิสูจนหลักฐาน ตอนเขารีบเดินกลับไปยังแผนกอาชญากรรม จู่ๆ ก็ต้องชะงักงันไ้ เพราะ

ซูซิงเยียนกำลังนั่งจิบเครื่องดื่มอยู่ที่เก้าอี้ยาวด้านหน้าเครื่องหยอดเหรียญจำนวนมากซึ่งตั้งอยู่ตรงหัวมุม

พอเห็นกระป๋องเครื่องดื่มที่เขียนว่าน้ำมะเขือเทศในมือเธอ กวนหู่ก็อดชื่นชมไม่ได้ "คนสวย ทุกครั้งที่เจอคุณ ผมมักคิดถึงประโยคหนึ่ง... ผู้ที่จิตใจเข้มแข็งคือคนที่แข็งแกร่งอย่างแท้จริง"

"คุณดูอารมณ์ดีมากนะกวนหู่?"

"คุณคิดไปเองแล้ว" กวนหู่ทลุดตัวลงนั่งข้างเธอ แล้วพิมพ์ว่า "ผมกำลังฝันทำตัวว่าเร่ร่อนต่างหาก หลังจากเห็นศพแบบนั้น คนปกติทั่วไปไม่มีทางอารมณ์ดีได้หรอก"

"me too"

กวนหู่มองซูซิงเยียน สาวสวยคนนี้มีสีหน้าท่าทางสงบเยือกเย็นมาก ดูไม่ออกเลยว่าอารมณ์ไม่ดีตรงไหน

"ชั้นสูตรศพไม่ราบรื่นเธอ เมื่อกี้ผมไปหาคุณ เพื่อนร่วมงานคุณบอกว่าคุณออกไปแล้ว"

"ไม่ใช่ แค่มิตรจะควนเลยออกไปแป๊บเดียว ส่วนเรื่องชั้นสูตรศพเบื้องต้น ฉันจัดการเสร็จแล้ว แต่รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดต้องรอพวงนี้ถึงจะออกได้ สิบคคืออย่าใจร้อน ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป"

พวงนี้เขาก็ต้องออกไปทำงานภาคสนามแล้ว จะไม่ใจร้อนได้อย่างไร

"แล้วแมลงที่ไผ่ล่อออกมาจากอวัยวะภายในของศพมีคำอธิบายบ้างไหม"

"...ยังไม่มี แต่จากประสบการณ์ของฉัน สาเหตุที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือ ผู้ตายกินอาหารที่มีไผ่แมลงเข้าไปตอนยังมีชีวิตอยู่ จนเกิดโรคขึ้นมา ไผ่แมลงจำนวนมากแพร่พันธุ์อยู่ในร่างกายคน แต่เจ้าตัวกลับไม่รู้สึกละเลย ปรากฏการณ์แบบนี้คิดจินตนาการได้ยากจริงๆ"

กวนหู่ไม่ค่อยมีความรู้ทางการแพทย์ แต่เคยได้ยินว่าถ้ากินของดิบเข้าไปอาจทำให้พยาธิแพร่พันธุ์อยู่ในร่างได้ และอาจถึงขั้นกัดกินสมอง

ดังนั้นกรณีของสมิทอาจเป็นเพราะเหตุนี้ก็ได้ แต่ตัวอ่อนของแมลงพิษจำนวนมากแพร่พันธุ์ในช่องท้องเกิดขึ้นได้อย่างไร เขายังคิดไม่ออก

"จู่ๆ เขาก็คลุ้มคลั่ง จะเป็นเพราะพยาธิคณิกินศูนย์รวมเส้นประสาทหรือเปล่า"

"ยังไม่ตัดความเป็นไปได้ข้อนี้ทิ้ง ดังนั้นหลังจากนี้ฉันจะลองผ่าสมองเขาดู ถ้าได้ความยังไงจะบอกคุณทันที"

"สองวันนี้ผมต้องออกไปทำงานภาคสนาม คุณแค่บอกผลลัพธ์ก็พอ ไม่ต้องส่งรูปให้ผมดูละ"

ซูซิงเยียนยิ้มเหมือนจะบอกว่าคุณนั้นมันช้าลาจริงๆ แล้วถาม "คุณไปทำงานภาคสนามที่ไหน ไปสถานที่ที่มีเบาะแสเกี่ยวกับผู้ตายหรือเปล่า"

"งานภาคสนามที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลย"

กวนหู่เล่าเรื่องที่ตัวเองต้องไปเป็นบอติการค์ให้คนสำคัญอย่างคร่าวๆ พอซูซิงเยียนฟังจบก็ทำหน้าครุ่นคิด กวนหู่สังเกตเห็นเลยถามว่า "คุณรู้จักคนสำคัญคนนี้?"

"ไม่รู้จัก จู่ๆ ฉันก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ วันนี้เจียงไคฟู่ถึงคุณไสยตอนอยู่ในที่เกิดเหตุ บวกกับคดีพยาบาลตายอย่างลึกลับก่อนหน้านี้ ฉันคิดว่าบางทีอาจเป็นคุณไสยจริงๆ ก็ได้"

"หมออย่างพวกคุณก็เชื่อเรื่องมงายพวกนี้?"

"นี่ไม่ใช่เรื่องมงาย แต่มีเหตุผลทางวิทยาศาสตร์รองรับ เหมือนที่ห่านตงเยว่ใช้จิตวิทยาจูงใจคนในคดีผู้พิพากษาทำให้เป้าหมายทำตามความคิดเขาได้ ที่จริงคุณไสยก็เป็นวิธีควบคุมจิตใจอย่างหนึ่ง เพียงแต่ใช้พวกแบคทีเรียกับปรสิตควบคุม ดังนั้นเทียบกับการฆ่าคนด้วยจิตวิทยาแล้ว การใช้คุณไสยฆ่าคนอาจดูแปลกประหลาดกว่า แต่ขอแค่ควบคุมปัจจัยของมันได้ก็ถือว่าไม่มีจริง"

"แปลว่าผู้ตายไม่ได้ฆ่าตัวตาย"

"จะบอกว่าไม่มีความเป็นไปได้ที่จะฆ่าตัวตายก็ไม่ได้เหมือนกัน แต่จากมุมมองของแพทย์นิติเวช ฉันคิดว่าโอกาสเป็นไปได้ต่ำมาก"

"แล้ววิธีควบคุมจิตใจที่คุณพูดถึง ถ้าใช้ร่วมกับยากระตุ้น จะทำให้คนเราลืมนั่น เปลี่ยนแปลงความคิดหรือประสบการณ์ชีวิตตัวเอง หรือสร้างภาพหลอนความทรงจำที่ไม่ใช่ของตัวเองขึ้นมาในหัว จนทำให้เกิดบุคลิกภาพแตกแยกได้ไหม"

ซูซิงเยียนมองเขาด้วยแวตาสงสัย "เรื่องที่คุณถามไม่ได้เกี่ยวข้องกับคดีในวันนี้ใช่ไหม"

"คำถามนี้ผมอยากรู้เป็นการส่วนตัว... ช่วงนี้ผมเจอเรื่องปวดหัวนิดหน่อยนะ"

"เกี่ยวกับจางเยียนโต๋?"

"..." กวนหมู่ทำหน้าตกใจ "สวชนาคนี้แล้วยังฉลาดอีก คุณยังอยากให้คนอื่นมีชีวิตอยู่ไหมเนี่ย"

"ถ้าเป็นเรื่องจางเยียนโต๋ คุณไม่ต้องปวดหัวหรอก"

"ทำไมล่ะ"

"ถึงฉันจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกคุณ แต่ฉันคิดว่าถ้าเป็นเรื่องที่จางเยียนโต๋อยากทำ คุณควบคุมไม่ได้หรอก ดังนั้นคุณปวดหัวก็เท่ากับหาเรื่องใส่ตัวเอง ถ้าคุณเป็นห่วง กลัวจะมีคนควบคุมความคิดหรือพฤติกรรมของเขา ถ้าฉันก็คิดฟุ้งซ่านไปแล้ว เพราะคนคนนั้นแข็งแกร่งกว่าที่คุณคิดไว้เยอะ"

ซูซิงเยียนพูดจบก็ลุกขึ้นยืน โยนกระป๋องเครื่องดื่มที่หมดแล้วลงถังขยะ กวนหมู่ถามว่า "คุณจะไปทำงานหรือ"

"ถ้าคุณอยากไปผ่าตัดเป็นเพื่อนฉัน ฉันก็ยินดีที่จะมีผู้ช่วยเพิ่มอีกคน"

"อย่าเลย ผมยังมีคดีต้องสืบอีก แต่คุณระวังๆ ตัวหน่อยล่ะ ถ้ามีคนใช้แมลงปรสิตก่อคดีจริงๆ ในร่างผู้ตายน่าจะยังมีเชื้อโรคพวกนั้นเหลืออยู่"

ซูซิงเยียนสอคมมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกาวน มองจนเขาพูดจบก็พยักหน้าให้

"ขอบคุณที่เตือน แต่ฉันคิดว่าไม่มีเชื้อโรคอะไรร้ายกาจกว่าจิตใจ
คนแล้ว"